

РЕШЕНИЕ

№ 301

гр. Горна Оряховица, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Трифон П. Славков

при участието на секретаря Силвия Д. Николова
като разгледа докладваното от Трифон П. Славков Гражданско дело № 20224120101200 по описа за 2022 година

Производството е по искове с правна квалификация чл.432, ал. 1 от КЗ, вр. чл. 45, ал. 1 и чл. 84, ал. 3 от ЗЗД.

Ищецът М. В. С. от с. П., общ. Г.О., чрез пълномощника си адв. Р. Р. от ВТАК претендира от ответника „ЗАД ДаллБогг:Живот и Здраве” АД гр. София сумата от 500 лв., предявена като частичен иск от 5000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди (разходи за ремонт на увредения и собствен лек автомобил) в резултат от пътно-транспортно произшествие настъпило на 06.11.2021 г., около 12 ч., на път № 404 КМ 3+200, причинено виновно от делинквент, чиято отговорност е покрита от ответника по силата на договор за задължителна застраховка „гражданска отговорност”, ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на застрахователното обезщетение, както и разноските по делото.

Ответникът „ЗАД ДаллБогг:Живот и Здраве” АД гр. София намира, че искът е изцяло неоснователен. Оспорва механизма на причиняване на ПТП-то. Намира, че водачът на автомобила, който е застрахован при него, е извършил случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК, поради което виновен за произшествието е ищецът, който се е движил с превишена скорост, която

не му е позволила да предотврати удара между двете МПС-та. Твърди, че действително има сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със С. И. С. за лек автомобил с рег. номер EB6053AP, със срок на действие от 02.06.2021 г. до 01.06.2022 г. Не оспорва твърдението на ищеца, че е подал на 30.11. 2021 г. уведомление за настъпила щета, следствие на ПТП реализирало се на 06.11.2021 г. на път № 404 км 3+200, с участие на застрахования при тях лек автомобил и автомобилът на ищеца, като били заявени материални щети. Не оспорва твърдението, че дружеството е отказало да изплати застрахователно обезщетение на ищеца. Намира претендираното обезщетение за завишено, защото превишавало с над 70 % действителната С.ст на МПС-то, поради което била налице “тотална щета“ по смисъла на КЗ. В условия на евентуалност, въвежда възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца, който в нарушение на ЗДвП, управлявал собствения си л. а. с превишена скорост, като същата не е била съобразена с релефа на местността, с конкретните условия на видимост, за да може да реализира спиране или да избегне всяко препятствие на пътя - нарушение на чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП, както и на чл. 21 от ЗДвП. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По допустимостта на предявения иск.

Законовата разпоредба на чл. 498, ал. 3 КЗ обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка "ГО на автомобилистите" и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител, отказ на застрахователя да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение - рекламационно производство, въведено с цел предотвратяване или намаляване на съдебните производства по този вид спорове. Уредбата е повелителна и за спазването □ съдът следи служебно, като провеждането на това производство е предпоставка за възникването на самото право на пряк иск на увреденото лице срещу застрахователя на ГО на автомобилистите.

В случая от представените по делото писмени доказателства –

уведомление за щета до ответника за определяне на обезщетение, опис заключение по щета (стр.9-10) и писма с изх. № 6061/30.11.2021 г. и 2052/20.04.2022 г. по описа на „Зад ДаллБогт:Живот и Здраве” АД гр. София за прекратяване на преписката по претенцията на ищеца, се установява, че между страните е протекло такова производство за извънсъдебно уреждане на претенциите за имуществени вреди от настъпило на 06.11.2021 г. ПТП, поради което е отпаднала процесуалната пречка по [чл. 498, ал. 3 КЗ](#) препятстваща защита на правата на ищеца по исков ред и предявеният иск е процесуално допустим.

По иска по чл. 432, ал. 1 от КЗ:

За основателността на прекия иск в тежест на ищеца е да докаже, че в причинна връзка с противоправно деяние на лице, чиято гражданска отговорност към датата на деянието е застрахована при ответника, е претърпял имуществени вреди по собствения лек автомобил, в резултат от увреждането.

С определение от 31.03.2023 г. е допуснато на основание чл. 214 ГПК изменение на размера на предявения иск, като същият е увеличен от 500 лв. на 2936,68 лв.

От протокол за ПТП № 1809157/06.11.2021г. се установява, че на 06.11.2021 г. на път 404 км 3+200, преминаващ през Община С., се е реализирало пътно-транспортно произшествие между л.а. „Опел Зафира” с рег. № ЕВ 6053АР, собственост и управляван от С. И. С. и л.а. „Мерцедес Е320” с рег. № ВТ 2613КА, собственост и управляван от ищеца. Безспорно между страните е обстоятелството, че към датата на ПТП ответникът е имал качеството на застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност”, сключена за лекия автомобил на делинквента.

От показанията на свидетеля С. С. се установява, че ПТП-то се е реализирало в края на м. ноември 2021 г. Пътувал към с. Б. заедно със съпругата си. По време на движение в купето на управлението от него автомобил „Опел“ му замирисало на нафта. Спрял на пътя, но не и в банкета - встрани от пътя, т.к. тогава пътния участък бил в ремонт. Пуснал аварийните светлини и зачакал да преминат автомобилите покрай него, за да излезе от автомобила си. Тогава видял в страничното огледало, че л. а. „бусче“ се движело по платното и не променяло траекторията си, след което се

реализирал удар между двете МПС-та. В резултат от удара лекия му автомобил прелетял към канавката. Посочва, че автомобилът, който ги ударил бил марка “Мерцедес“. Според свидетеля скоростта на л.а., който ги ударил отзад била висока, а удара бил в лентата за движение в посока към гр. Варна. Свидетелства, че в момента, в който преустановил движението на автомобила си, движещия се зад него автомобил, бил на разстояние около 200 м. Посочва, че не е сложил предупредителен триъгълник на платното за движение, т.к. ударът се реализирал непосредствено след спирането му.

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства, неоспорени от страните и свидетелските показания, вещото лице по повторната съдебно авто-техническа експертиза дава заключение относно механизма на ПТП, а именно: на 06.11.2021 г., около 12: 00 часа, на път № 404, между гр. С. и с. Б., при км.3+200, в светлата част на денонощието, л. а. марка “Опел“ с рег. № EB6053AP, собственост и управляван от С. И. С. се е движил по пътно платно пред л. а. марка „Мерцедес“ с рег. № BT 2613 КА, собственост и управляван от М. С., при което водачът на л. а. „Опел“ предприема спиране и спира върху платното за движение, върху пътната лента полагаща се за движение на двата попътно движещи се един след друг автомобили, отпред „Опел“, а след него „Мерцедес“. В резултат на спирането на л. а. „Опел“ от водача С. в траекторията на движение пред управлявания след него от водача С. л. а. “Мерцедес“ и движението на последния в траекторията на спрелия л. а. „Опел“, към него без спиране навреме, или в разстояние по – малко от възможното за спиране за недопускане сблъсък с движещия се пред него, след това спрял л. а. „Опел“, настъпва удар. Ударът бил челен за „Мерцедес“, предна дясна челна част, предна броня, преден десен калник, десен фар и заден за „Опел“, задна лява част, задна броня, заден ляв стоп, заден ляв калник, като застъпването на контактните площи измерени при огледа било 60 см. Вещото лице посочва, че водачът на л. а. “Опел“ е имал техническата възможност при спиране да разположи автомобила си с предните четири колела върху банкета, а като се отчете застъпването на контактната площ 60 см, най-малкото разстояние до дясна граница на платното за движение било 1 метър. В този случай ударът можел да бъде предотвратен, дори без спиране, без спиране навреме, или в разстояние по – малко от възможното за спиране със скоростта, с която се е движил л.а. „Мерцедес“. Видно от заключението е също, че към момента на удара скоростта на л. а. „Мерцедес е била 67, 5 км/ч,

а водачът му е можел да предотврати удара, като предприеме спиране от достатъчно разстояние преди мястото на удара, каквото в случая със спрял автомобил пред него при опасна зона на спиране на „Мерцедес“ е 51, 5 м., т.е. имал е техническа възможност да предприеме спиране и да спре преди мястото на удара

При този механизъм на произшествие, съдът намира, че произшествието е настъпило поради виновното и противоправно поведение на водачите на двата автомобила. От една страна водача на застрахования при ответника автомобил, въпреки, че е имал възможност да спре за престой изцяло или частично извън платното за движение, върху банкета на пътя, той не го е сторил, с което е нарушил разпоредбата на чл. 97, ал. 1 от ЗДвП. От друга страна събитието се явява в причинна връзка и с противоправното поведение на ищеца, защото е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, тъй като е бил длъжен при избиране скоростта на движение да се съобрази с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие, както и е длъжен да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението, което не е сторил.

При така установената фактическа обстановка съдът счита, че механизмът на ПТП-то е безспорно установен и са налице доказателства за съпричиняване на настъпилия резултат в резултат на действия на ищеца при управление на собствения му автомобил. Съдът определя съпричиняването в размер на 1 / 2 на вредоносния резултат.

Задължението на застрахователя на гражданската отговорност на делинквента е идентично по съдържание със задължението по чл. 45, ал. 1 от ЗЗД на самия делинквент - да възстанови вещта в състоянието ѝ преди пътно-транспортното произшествие или да плати разходите, необходими за това.

Съгласно задължителната съдебна практика - решение № 52 от 08.07.2010г. по гр.д. № 652/2009г. на ВКС, ТК, I отд., решение № 209/30.01.2012 г. по т.д. № 1069/2010 г., II т.о. на ВКС, решение № 52/08.07.2010 г. по т.д. № 652/2009 г. на ВКС, решение № 109/14.11.2009 г. по т.д. № 870/2010 г. на ВКС и решение № 153/22.12.2011 г. по т. д. № 896/2010

г. на ВКС/ при съдебно предявена претенция, съдът следва да определи застрахователното обезщетение единствено по действителната /средна пазарна/ С.ст на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие. При това делинквентът/застрахователят на неговата гражданска отговорност дължи обезщетение за действителните вреди без да се отчита овехтяване. Действително деликтната отговорност е насочена към обезщетяване на негативния интерес /увреденото лице да бъде поставено в състоянието преди деликта/, но за постигане на тази цел на увреденото лице не следва да се вмения в тежест възстановяването на вредите с овехтени части /в някои случаи това би било и невъзможно предвид спецификата на увредената част/. Ето защо обезщетението следва да е в размер, необходим за възстановяване на вещта, като делинквентът / застрахователят на гражданската му отговорност понесе и отговорността за влягането на нови части при отстраняване на щетите. В този смисъл съдът споделя мотивите към т. 6, б. „б” от Постановление № 7/1978г. на Пленума на ВС /съгласно които при обезщетяване по реда на деликтната отговорност за вложените нови части не се взема предвид изхабяването на вещта/.

В настоящия случай обезщетението следва да се определи по С.стта, която е дадена със заключението на вещото лице по повторната експертиза, а именно същото възлиза на 5873,37 лв., в която е включено С.стта на материалите по възстановяване на автомобила и вложения труд. Същото с оглед установеното съпричиняване следва да бъде намалено на половина, поради което искът е основателен за сумата от 2936,68 лв.

По възраженията на ответника:

Съгласно изричната законова разпоредба – чл. 390, ал. 2 от КЗ, при увреждане, при което разходите за необходимия ремонт надвишават 70% от действителната му С.ст, е налице тотална щета, т. е. касае се за хипотези, в които е обективно невъзможно и/или икономически нецелесъобразно възстановяването на процесното МПС. В настоящия случай, заключението на авто-техническата експертиза не установява наличието на такава щета. Видно от заключението средната пазарна С.ст на л. а. „Мерцедес“, към датата на ПТП-то възлиза на 8900 лв. Пазарната С.ст за възстановяване на щетите по л. а. „Мерцедес възлиза на 5873,37 лв., което е под 70 % - 6230 лв. Ето защо съдът намира възражението на ответника за наличие на тотална щета за

неоснователно.

По разноските:

С оглед изхода от делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да заплати на ищеца сторените по делото разноси, съобразно представения списък за разноси по реда на чл. 80 ГПК. Поради изложеното ответникът следва да заплати на ищеца сумата от 991,05 лв. разноси., от които 615 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, 250 лв. – депозит за вещо лице, както и 126,05 лв. за заплатена държавна такса.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАД ДаллБогг: Живот и Здраве” АД, ЕИК 200299615 да заплати на М. В. С., ЕГН 9605151405 от с. П., общ. Г.О., на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ сумата от 2963,68 лв.(две хиляди деветстотин шестдесет и три лева, 68 ст.) , предявени като частичен иск от 5000 лв., представляващи застрахователно обезщетение за имуществени вреди, настъпили по лек автомобил „Мерцедес” с рег. № ВТ 2613 КА от застрахователно събитие реализирало се на 06.11.2021 г. по договор за задължителна застраховка „гражданска отговорност”, сключен с полица № BG/30/121001552235 за лек автомобил „Опел” с рег. № ЕВ6053АР, ведно със законната лихва, считано от 21.07.2022 г. до погасяването, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от общо 991,05 лв. съдебно-деловодни разноси.

Решението може да се обжалва от страните с въззивна жалба пред Окръжен съд Велико Търново в двуседмичен срок от датата от връчването му.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____